

# קזנדמלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ג' תמוז הוא פלגתחילת ארבעער. כי בתחילת חשבו שחשנו דג' תמוז הוא ענין תפני, ויידח בהגלות, ואחרי התעבר שנת ח' אתחלתא דגאולה דארט עמוד צ'.

ערב שבת קודש פ' קרח (באה"ק: חוקת)  
הי' תהא שנת סגולה

שיז

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'



# אי-אפשר 'לשחד' את

## הקב"ה בתלמודי-לשון

בא יהודי ואומר לקב"ה: אני אתן לך כמה לירות ועל-ידי-זה מישהו  
 יכניס עוד תלמיד לשיבה, ובעבור זה הוא יסתדר איתו בנוגע לעבירה  
 זו או אחרת. . . עד שזה הגיע לפיקוח-נפש בפועל, רחמנא-ליצלן •  
 כשבאים לאותו רב שרוצים להוציא ממנו את הפסק-דין (בעד מסורת  
 שטחה, ר"ל), ושואלים אותו כיצד צריכים להוג בשמטה באותו  
 השטח - הוא עונה: הרי אתה עם-הארץ! איזו שאלה אתה שואל?  
 תסתכל ברמב"ם וכלל הפוסקים, בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה,  
 ותראה ששטח זה הוא חלק מארץ-ישראל • תרגום הפשי משיחה  
 אור ליום ועש"ק פ' ויצא, י"ד כסלו ה'תש"מ - בלתי מוגה\*  
 בפרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. דבר כמ"פ אודות הענין ד'שחוד לא אמר לך שאתה  
 תתקן!  
 כיון שחמב"ה לא לוקח שוחד, לכן כונן  
 כשונתנים להקב"ה 'שחוד' - בזה שיוסיפו  
 תלמיד בשיבה כתוצאה מכל שיעברו  
 עברה - הקב"ה אינו לוקח את ה'שחוד'!  
 שוחד אור הרי לא שיק, כיון ש"לי  
 הכסף ולי הזהב"ב, ה'שחוד' היחד ששייך  
 אצל הקב"ה הוא - יראת שמים, היות  
 ו'הלל ביד שמים חוץ מיראת שמים',  
 וכן'ש' "מה הרי' אלוקך שואל מעמד כל  
 העולמים;  
 ככל לא מדברים על הפיקוח-נפש בכתב,  
 אלא בפועל עם השורסיסים המתבלבלים  
 העולמים;

- (2) חגי ב. א.  
 (3) ברכות לג. ב.  
 (4) נקב, י. ג.  
 \* מובא בזה בקשר עם המאורעות האחרונים בארץ הקודש.  
 (1) משפטים כג. ח.

# הצורך ב"מולי דחסידותא" בנימינו

בקשר עם המנהג ללמוד בכל שבת משבתות הקיץ פרק א' מפרקי אבות, מובא  
 בה עילום (מוקטן) מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א  
 על הערה בישיבת ש"פ מטות-מסעי ה'תשמ"ז.  
 כמנ"כ הבאנו מי' שורות מהשיחה השייכות להערה  
 (נדפסה בלקוני שיחות חכ"ח ע' 287)

### להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

פיענוח הכתי"ק של הגהה הא' (בעמוד הבא) - בצילום המובא בעמוד זה, מהגהה הב',  
 בתחילת ההערה הוסיף הרבי את המילים: שרונם כנולם באו לאחרי החורבן.

*אין קטע מהשיחה השייך להערה:*  
 ובעבודה - תפקו בכל עניני התורה  
 ומצוות, בלי שום פשרות, און מ'זוערטי  
 ניס נתפלל פון אלע העלמות והסתרים  
 ומליעלות ועליבות שבזמן המלות. ויאס  
 לולא המלות וואלט דער תפקו ניס נתמלה  
 געווארן<sup>43</sup>.

ויהי נסיון נה שכן תבין אמת שבטו  
 הוא מעט בו לא יוכל לו גמיב' דחשדות.  
 ויהי צדיק נמוך גמיב' דחשדות.  
 כיון שראוי בהירות המוריד דור אחר דור אין  
 כנס שמיים כל ואל צדיקים כל טובים בו אין כנס  
 כשמיים עמוס שלמים על חסו נ"י. לכו ושמעו  
 ושמעו טעם מיל דחשדות.<sup>44</sup>

גמיב' דחשדות  
 גמיב' דחשדות  
 גמיב' דחשדות

(43) דוגמה המודג והעילוי של חסידות  
 וסיבות נזירות וסגולה על מצות חסידות וצדיקות  
 ירדת תלמוד קרית כחוד החסידות וצדיקות  
 (תחת נעמיה - משה"ל) מצי אדמו"ר הכי  
 לישאל (בכ"ל הדגש) שמתא אבות על בני  
 מרקים עם זית ליהיב עלי שיהיה מליה  
 כפי"ם גורים כ"ס - ואל לקום מישנה (במס)  
 מה"פ וי"ל

(44) טעם המובא עם שבידות הראשונים הי'  
 סו' דכחיה' ואל המוכרין בלית חסידות  
 חסידות וירד מסוד שגאדות מימי אבות כי היו  
 שריים בעבודתם ואילו בודות שגאדות החסידים  
 הוכנו ובהו תלמות וחסידים על עבודת ה'  
 יו"ד נבדו עינו עד אשר לא נולד בעבד הי'  
 גאבה בית שוחטור חיה אבה רבי ע"י דסדיו.  
 חסידים כי הן ביהו סוד מר בעד דחפיה  
 שבתא ופוסקס חו בכו"ד ושמו מו' רבי' חסד  
 שגאדות מילי דחב"ה ע"י טובה שריאה חב"ו  
 כמ"ס על מ"י - יש נכא דב' חסות ביהו חס'  
 אבות ושוחטורים לקמו' נוערופ' בשרה וז' ע"פ  
 הי"ש נחמדי לקמו' פוסקס ע"ם שבתות חסידים -  
 ביד' אבות פני פוסקס, שאל חב"ה כנג חסיד'  
 כח"ל דחסידות אב"ד דחודת עו' חסיד' נחמדי  
 ושטחו צדיק מילי כנסת הנחמדי' ע"ם בוד'  
 הוא החול המורד (ס"ד דחודת חסידות)  
 ואפי' שמו בוד' על חסיד (נדחה לעומתו היו  
 רשעים כמסודס מתי. ום דורות שרונם היו  
 רשעים - י"ד טע' מיש כתיב' חסיד חס' ואפי'  
 שגאדות כ'אישיותו היו שמתו עינותו כי ואת'  
 שבתות עינותו היו יצרכ' שיהיו על חוד'  
 שבתות מילי שחמדי' כי יע' אל' חודתו כי  
 רק דעס נמוך שחמדי' היה שנכפס בשטח נפשו'.

# ג' תמוז הוא "לכתחילה ארבעה"

ענין זה שיהי' הרי' אלוקינו עמנו כאשר הרי' עם אבותינו, הוא ענין מלכתחילה ארבעה, שהרי אינו מנסה (מלכתחילה ארבעה) ע"י כובד ראש, צדקה, חנה וסיוע וכו', אלא שיעובד עבודתו מלכתחילה ארבעה ויודע שהענין הרי נעלה (באופן שאין למעלה הימנו) הם האבות כמאמר ה"ל אין קוראין אבות אלא לשלשה, ואעפ"כ מתחיל עבודתו בענין הרי נעלה (מלכתחילה ארבעה) דיהי' הרי' אלוקינו עמנו כאשר הרי' עם אבותינו. ובפרט לפי הפירוש הנ"ל שזה גם לשון הבטחה, הרי' זה לכתחילה ארבעה שלא בערך יותר [ולחע"ד מהמובא לעיל שפסקו זה הרי' התחלת שיחת נשיא דורנו בג' תמוז, שאם ענין ג' תמוז הוא מלכתחילה ארבעה. כי בתחלה חשבו שהענין דג' תמוז הוא ענין הפני, ויידה בהגלות, ואח"כ התברר שזה הרי' אתחלתא דגאולה. דזה עצמו הוא ענין של לכתחילה ארבעה].

(מטעם מסומד ד"ה הרי' אלוקינו עמנו נ"ו, אור ל"ג תשרי ה'תשס"ז - בלתי מוגה)

## ישנה "עצה" פשוטה: יפעלו תיכף ומיד את ביאת משיח

ויהי"ד יניצולו את התחית-כח דג' תמוז באופן המתאים - לחוסף מתוך "שטורעם" בכל עניני העבודה הדפנת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

ולאלי ה"חוששים" שאם יעשו זאת בג' תמוז, לא יסא להם מה לעשות בימי הגאולה י"ב-ל"ג תמוז - הלואי תהי' זו הדאגה היחידה!

ואם "דאגה" זו אמנם מסודרה אותם - ישנה "עצה" פשוטה: יעסקו מתוך "שטורעם" בכל עניני הפצת היהדות והמעיינות, ועי"ז יפעלו תיכף ומיד את ביאת משיח צדקנו, ובפרט ע"פ התגם בעל הגאולה שלא נותר לנו אלא "צופנן ד' קונפלאר"... ובמילא, ישאלו שאלה זו - מה לעשות בימי הגאולה י"ב-ל"ג תמוז - אצל אליהו הנביא, ו"תשבי יתרוך קושיות ואבעיות"!<sup>1</sup>...

(משיחת ש"פ קוד"ג, תמוז ה'תשס"ה - בלתי מוגה)

## הנה נכנס משיח צדקנו

ובפשוטות - גאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באופן ד"מראה באצבעו ואמר זה, "הנה נכנס משיח צדקנו" (י"אס איז אריין משיח צדקנו"), בפועל ממש, מלשון מישוש, שיכולים למשוש בידים, ועי"ז בנוגע לאלהו הנביא - לא רק כפי שנמצא בביאתו של אברהם אבינו דכנ"א משראל, וציוץ בלבד, שלא מתלבש בנוף גשמי, שלכן יכול להמצא באותו זמן בכמה ביותות במקומות שונים, אלא נשמה בטהו, ועי"ז בנוגע לכל בני' בדורנו זה, ונשמתו בגופה, ללא הפסק בינתיים, שכן, הענין דביכור הנוף נפעל כבר ע"י אליהו הנביא שעלה בסערה השמימית.

(משיחת ש"פ חוגת-בלבג, זוג הגאולה י"ב תמוז ה'תשס"ט - בלתי מוגה)

פלפול שלשמו דרוש לאסוף זע"י שלם, להקים בית-דין, ולמתין עד שיגשו אליו - אלא זה כתוב בתורה-שבטב, "דבר **המצדקים** מודים ב"י<sup>5</sup>!" ובאמור, העולם מסביב עומד ושותק (שיטיט און שוויגט!):

ועוד שמחים ונחנים מהמלפול ב"תורה", שאפשר להראות את יכולת התורה ללכת אחרי הצדק והיושר של אומות-העולם, ש"דחמנא-ליצל" לא יגעו בשטח שבכשו (כלשונם) מאלו שזה שייך להם!...

ג. כל זה באמור, הוא בנוגע לחברון, אשר הייתה ויהודים אינם מניחים להודים אחיים להתישב שם, במלוא התושבים שם רובם ככולם אינם יהודים.

אך בנוגע לשאר השטחים, עאכ"ל המקומות שבהם גרים יהודים, הרי מעמידים אותם (ע"י מסירת השטחים) **בכפנה** פמועל, רח"ל!

וכמדובר כמה פעמים אודות הפסק-דין הברור בשו"ע<sup>6</sup>, אשר גם לשיטת אלו האומרים את כל הענינים המסולפים (שהשטחים "כבושים"), ואפילו אם זה בפועל חו"ל, הרי כאשר באים על עסקי "תבן וקש" ויש חשש ש'תפתח תארץ

**הם הושבים שאם לא יספדו על המתבל והפצצה שהיו שם וכו' - אולי זה לא יגיע לידע הצבור! אך עובר יום, יומיים או שלושה, וכולם כבר מודעים גם לפירט זה!**

ב. ונתה, כשבאים לאותו רב שרוצים להוציא ממנו את הפסק-דין (בעד מסירת שטחים, ר"ל), ושואלים אותו כיצד צריכים לנהוג בשמיטה באותו השטח - הוא עונה: הרי אתה עם-הארץ! איזו שאלה אתה שואל? תסתכל ברמב"ם וכלל הפוסקים, בתורה-שבבעל-פה ובתורה-שבכתב, ותראה ששטח זה הוא חלק מארץ-ישראל, הארץ המקודשת שחלה שם חובת שמירה. כך עשו לפני שבע שנים, וכך עשו בעשר שמיטות (70 שנה) האחרונות, וכך עשו במשך כל הדורות - אשר בשטח זה נהגו בקדושת שביעה, מכיון שזו ארץ ישראל (יאדישע לאנד"), ארץ קודשית!

וכל זה נעשה באתה השעה ובאותו היום: מחד רוצים להוציא ממנו פסק-דין שמתיר למסור שטחים, ומאידך הוא פוסק בנוגע לשמיטה שזו "עם-הארצות" להסתפק בכלל בנוגע לשטח זה! ומוסיף ואומר, שאין זה דבר המצריך

5) ראה תוספו בתענוותיות תשמ"ח ח"ד ע' 2315  
 6) א"ח ששכ"ט ס"ח

היות רחם כבר לאחרי גיל בר-מצוה – תגלי אליהם ותשאלם: מדוע אתה שואל אצלי תגש אליהם ותתשאל!

... וענו לי: כבר עשינו זאת... שאלתי אותי: מה יצא מזה? ונענה לי שאמרתי שאין כאן המקום להאריך בזה, ובהזדמנות אחרת ובמעמד ומצב שונה – ידברו עמו גם על ענין זה; אך בינתיים ישלום על ישראל, שילמדו תורה, יקיימו מצוות, יקבלו החלטות טובות ויקיימו אותם בפועל.

אמרת לי: הרי יוכלת לשאל אצלו כך: ישנו דין בשו"ע<sup>9</sup> אשר מי ששיתק או ממתין שיגשו אליו לשאל – אמר השו"ע בתו פס"ד איזה תואר יש לו, והוא גם מודיע לזה: ("כ"ק אדמו"ר שליטי"א חייך ואמר): מאחר וה' זה יהודי שיודע ללמוד – איך הוא ענה לי גם על זה: "כשם שמצוה לומר דבר הנשמע רק מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע"<sup>10</sup>, והיות שידע מה יפעל בשאלתו, במילא לא שאל.

אמרת לי: הרי זה לא ע"פ שולחן ערוך! השו"ע<sup>9</sup> אמר שהציווי "לא תעמוד על דם רע"<sup>10</sup> אינו רק כאשר הוא בטוח שבודד להציל את "דעק", אלא אף אם ישנו ספק וספק ספקא, ואפי' ספק של אחד לאפי' ("א" טויזנטל ספק"), שמין מנה, אולי המחאה שלו תועיל – הוא חייב לעשות זאת ע"פ פס"ד ברור בשו"ע!

ת. וכאמור, לא עוסקים כאן בענין של "שקלא-וטרדי" ו"פלפולים" אלא **בפס"ד ברור** בשו"ע!  
אבל נה' עכשיו כזה זמן שכאשר אין

9) דאה התועודות תשמ"ח ח"ג ע' 282 ט"ו ואילך.  
10) קדושים יט. טז.

לפניהם", אף אם זו סכנה ליחודי אחד ויחדי – ואפילו אם ישנה רק שמועה בעלמא ש"ממשמשים ובאים" – הדין הוא, שאפילו **בשבת**, שצרכים לקחת נשק, להתעייב בכל התוקף ולומר: **לא!**

וכאמור, ההנהגה כעת היא בדיוק הפוכת: מציעים (לאיבים) שקחו את השטחתיים! אלא שעושים זאת בחשאי.

\* \* \*

ד. . . כאשר קורה ומתאספים כמה עשיריות מ ישראל שומרי תורה ומצוות בכניס לשם חיזוק התורה והיהדות, אנשים העוברים יחד על הפרשה בכל שבת ושבת, גם בפרשות שבהם מדובר על גבולות<sup>11</sup> של ארץ ישראל, וחלקם קוראים עיתונים ומדגיגים למעמד ומצב העולם, נשאלת השאלה: היתכן שישויבים יחד שלשה ימים ומדברים על כל הענינים החשובים, וחשובים באמת, ומקבלים החלטות טובות, אך בנוגע למעמד ומצב הקשור עם פקוח נפש ממש של עשיריות, רחמנא ליציל, ויותר מעשיריות מבני ישראל – לא מזכירים כלל! ואין פוצה פה ומצטפין!...

וכשמדגיגים אח"כ דין וחשבון מהכניס, כותבים את החלטות הטובות שקיבלו, אמנם החלטות טובות, אך ללא מילה אחת ויחידה על המצב דפקו"י!

אין רוצה לחזיק זאת בגלוי? – הרי כבר יודעים מכו' זה התפרסם בכל העולם כולו ואי-אפשר יותר לעשות מזה סוד. התירוק היחדי שה' לי על-זה הוא:

7) ירושלמי יומא פ"ח, ה. רואה לקו"ש ת"ל ע' 137.

8) דבמת סת"ב. רואה זח"ג פת, סע"ב. רואה שד"ח אספת דינים מעי ה"א ס"ב (תתקנ"ב ואילך).

**אין זמן לישון, משיח יכול לבוא "מיד"**

החוראה מכך שמשיח יכול לבוא מיד ולאח"כ גם תחיית המתים תח"י מיד: שלא יחשוב לעצמו, שכיון ומשיח לא יכול לבוא עכשיו, יש לו זמן עד מציאי שבת לאחרי הבדלה, במילא הוא ילך לישון בנתיים, שהרי שינה בשבת תענוג! אמרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא – עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת ו'כמובן לא דבר האסור בשבת, שהרי לא זה ה"מעשיו ועבודתו" שיכריעו את עצמו "זאת כל העולם כולו" (כמובן מזה גופא שאסור לעשות א"י בשבת), אבל כבר בשבת עושים פעולות המותרות בשבת, ובפרט כשעומדים בשבת המסיימת את השבוע דג' תמוז, והשבת שמסרכת את י"ב-ל"ג תמוז.

ונעד בזמן הגלות מצויים "ביד רמה", ו"לכל בני ישראל ה' אור במשבותם", ועליו לדעת שכל פעולה יכולה להספיק בה, שאפילו "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לקץ וכות וגמר לו ולחם תשועה והצלה", ותהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

והי' ה"חוקצו ודגנו שוכני עפר", ובעל המאסר והגאולה בתוכם ובראשו, במהרה במינוי ממש.

**חיזוק האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו**

החוראה מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל: הרי יש להדגיש ביתר שאת וביחוד עוז ע"ד חיזוק האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו "אחריה לו בכל יום שיבוא", כולל ובמיוחד – ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה, החל מפרשת השבוע, וכן בספר ה"ד להמב"ם – בשינוי פקדים האחרונים הנקראים בשם "הלכות (מלכים ומלחמות) **מלך המשיח**", אשר, הלימוד בענינים אלו הוא באופן ד"לכל העוסק כ' כאלו כו"י ועל"ז מהדלים ומדגיגים ופועלים תליף בפועל ממש.

ועוד וג' עיקר – לחוסף בכל הפעולות דהפצת המעיונות הוצה (שבזה תלוי ביאת משיח צדקן . . .) החל מלימוד תורתו של בעל הגאולה מאמרו ושיחותיו, ובפרט אלא שיצאו לאור לאחרונה שיש בהם המעלה ד"חדשים" ממש, בתוככי כל הפעולות דהפצת התורה והיחדות והמיעיונות הוצה . . .

(משיח משיחת ש"פ חזקת-בג"ב, י"ב תמוז, ה'תשמ"ט – תמוז)



וכל זה הוא בהדגשה יתירה בשונה זו – לאחרי מלאות ארבעים שנה להסתלקות בעל המאלה שבהם הולך וניתוסף בהפנת החורה והמענינות חוצה בעילוי אחר עילוי, ועד לאופן ש'נתן חי' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע'<sup>13</sup>, השלימות דג' מוחין חב"ד<sup>14</sup>, ארץ בודאי ובודאי ש"כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ", לארץ ישראל בשלמותה, ארץ עשר אומות.

ובזה נכללת גם העמידה בתוקף על שלמות הארץ שכבר נתן הקב"ה בידים של בני ישראל בפועל ממשי<sup>15</sup> – עיני ישראלים ומכריזים בגלוי לעין כל (גם לאומות העולם) ש"כח מעשיי המד לעמו לתת להם נחלת גוים<sup>16</sup>, ובפרט שגם בלא"כ יודעים זאת אומת העולם בעצמם, ועד שהם בעצמם קורין לשיח זה של כדור הארץ בשם "ארץ ישראל", ולא רק "ארץ ישראל", אלא "ישראל" (כפי הנקרא באופן רשמי בכמה ארצות ממשלות דא"ה"ע), ליראל ע"ש "כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל<sup>17</sup>"; והעמידה בתוקף על שלמות הארץ הקשורה בשלמות החורה והעם – נעשית גם ההכנה המתאימה לירושלם על ארץ ישראל הקבוצתית הקב"ה בברית בין הבתרים (עשר אומות), מתוך מנוחה, דרכי נועם ודרכי שלום. ולסיים בענין מעשית, והרי המעשה הוא העיקר<sup>18</sup>, ו"מפקחין על צרכי ציבור בשבת<sup>19</sup>": יש לעורר ע"ד ההכנות המתאימות לחגיגות ימי המאלה י"ב-י"ג תמוז בכל מקום ומקום, כולל ובמיוחד – קבלת החלטות טובות להסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני יהדות, תורה ומצוות<sup>20</sup>, ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, ומתחיל מההספדה בשיעורי תורה ברבים (ובפרט בתורתו של בעל המאלה) באופן ד"עשרה שישבים ועוסקים בתורה<sup>21</sup> (כמזכיר בהמאמר (והמכתב) דבעל המאלה לחגיגת י"ג תמוז היראשונה שבידאי למחודתה), כמדובר בארוכה בתקופה הארוכה.

ויהי"ד שהדבור והחלטת טובה בקשר לגאולת י"ב-י"ג תמוז תמוז החמה ותורה ותיבאי בפועל ממש ותיכף ומיד את המאלה האמיתית והשלילה ע"י משיח צדקנו – ועד שביים הש"ק זה נגאלים כל בני", "בנעינו ובבוקרנו ג' בבנינו ובבנותנו<sup>22</sup>", ו"קחל גדול ישובר תהי"ח<sup>22</sup>, לארצנו הקדושה, ארץ עשר אומות, לירושלם עיר הקודש ולבית המקדש<sup>23</sup>, ומראים באצבע "זאת חוקת החורה", הנה אותיות החקיקה דעשרת הדברות שבלוחות היראשונם כפי שהם בשלמותו<sup>24</sup>, והנה ה"פרה אדומה" ה"עשירית" (ש) יעשה מלך המשיח, מחרת ילה אכ"י-י"ד<sup>25</sup>.

(משוחח ש"פ חזקת, ז' תמוז ה'תש"ג - חוגה)

- 19) ראה שבת קמ"א. ושי"ג.
- 20) אבות פ"א מ"ב.
- 21) בא י"ב, ט.
- 22) ירמ"י לא, ז.
- 23) להיער מהיראשונות לפרק אבות שלמות בשבת ז' – "עשרה ניסים נעשו לאבתנו בבית המקדש" (פ"ה מה"ה).
- 24) כיון שנמצאים בארבעים יום היראשונם (שלוחות הראשונות בשלמות) – "היראשונם בראון" (ראה קונטרס משיחות ש"פ שלח סי"ח).
- 25) רמב"ם הל' פרה אדומה סי"ג. ראה בארוכה לקו"ש תל"ח ע" 131 ואילך.

- 14) ראה סה"ש תשמ"ט ח"א ע" 201 ועוד.
- 15) נוסף על ההבטחה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אמרי"ת של הקב"ה כאילו היא עשירי<sup>16</sup> (לד"ר טו, יח ובפרש"י).
- 16) להיער, שפסוק זה הוא בממור שמתחילים לאומי ב"ב תמוז שנה זו – שבו נעשית השלמות ד"ק"י שנה להולדתו של בעל המאלה (י"ב תמוז תר"ם – י"ב תמוז תש"ג), ומתחילה שנת הקי"א, וזאת מתחילים לומר תמוז קי"א (ע"פ חמנה לומר מתמוז מתחילים למספר השנים, ששידך גם לאחר ההסתלקות) (ראה לקו"ש תכ"ח ע" 268, ושי"ג).
- 17) וישלח לב, כט.
- 18) אבות פ"א מ"ב.

– שלכן מביאים זאת גם פוסקים המדברים על דיני חו"ל, אף-על-פי שבמסכת עירובין יכולים להתוכח אם זה שייך על עיריית ישראל שבארץ-ישראל או גם בחו"ל, אבל מפרשי הש"ס מביאים את זה (וכן בשולחן-ערוך זה מובא) בנוגע לדיני חו"ל גם בזמן הזה ללא שום נפקא-מינה, ועד שהכניסו זאת בה"ש שבת וכיצא-מנה, ומביא על כך הטעם: "שנא תפתח הארץ לפניהם"<sup>1</sup>

במילא, מה מקום לתשובה האם מודבר על כזה שטח, האם לפלוני כוונה כזו או כוונה אחרת, והאם מודבר על שטח "כבוש" או על שטח "מסוחרר" – הרי מודבר על חוץ לארץ, שישם אין אף שטח שמלכתחילה ה"ל שייך ליחידים!

אומרים מפורש שזה (חו"ל) "חוץ לארץ ישראל", במצב שהיהודי נמצא בחו"ל, מחוץ ל"אדמתנו" ו"ארצנו", ואעפ"כ פוסקים: חיות נמצאים שם כך וכך יהודים (ובשביל פיקוח-נפש מספיק יהודי אחד וחיד), אזי אם ישנו חשב"ש תפתח הארץ – הארץ ששייכת מצד עצמה לאחורים על-פי יוסף ושל-פי המעמד ומצב בהרה מכלין שזוהו חו"ל, אך חיות שהיהודי התיישב שם ו"תפתח הארץ לפניהם" – יישו הדין הנ"ל בכל המתקף וכו'!

**הנהגה קעת היא בריוק הפכית: הירורים הולכים ומציעים (לאויבים) שיקדו את השטחים!! אלא שעושים זאת בתשא**

תמונת הקיסר) אשר חודבק על המעטפה שהכללה את המכתב תל"ה הפורז...! [ברוסיה היו בולים עם דמות פני המלך, וזה ששלח את המכתב חדיבק את הבורל על המעטפה כשהפנים כלפי מטה] – זו היתה התשובה שעינו בנוגע למשפט בייליס!

ובנוגע לענינו: מי מדבר על בול עם פנים למעלה, פנים למטה? הרי אין צריך לשאול אף אחד – השולחן-ערוך נכתב נדפס בצפת ע"י ה"מרא דארעא דישראל", ה"בית-יוסף", והפסק-דין שם ברור וכתוב "מילתא בטעמא", לא באופן של חוק ללא טעם – אלא שאז יכולים להתוכח מהו הטעם – אלא הוא מבריר את הסיבה: "שנא תפתח הארץ לפניהם",



# זמן זה - זמן מזוכשר, טהור וקודש להגאולה

.. ויש להוסיף ולקשר עם פרשת השבוע – פרשת חוקת:

”חוקת” – ה”ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע”פ מארז”ל “ש”לשה באין בהיסח הדעת . . . משיח מצארה”, שהפירוש ד”היסח הדעת”, הוא, **”למעלה מנחי הדעת”**, היינו, שהדעת בזמן הזה **אינו בעוד כלל** להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד “מלאה הארץ דעה את ה””, “כולם ידעו אותי”.

ועד”ז בנוגע ל**זמן הגאולה** שצ”ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דלוג על כל החשבונות שצ”פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר “זאת חוקת הפסח”) שהקב”ח “יולג על הקיץ”, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהיי לפני ריבוי שנים כבר “כלי כל הקיצין”, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם “צחצוח הכפתורים”, כדברי כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של “חוקת”, “בחוקותי תלכי”, דקאי על העבודה דמסירות-נפש שלמעלה מטו”ד, כמודגש גם ב”מעשינו ועבודתינו”, מעשה ועבודה דדרונו זה, כדברי כ”ק מו”ח אדמו”ר שהעבודה של דור זה היא באופן של **מסירות-נפש**.

ולקצור שבה נכלל גם מס”צ באופן דשמות בנופים, כמ”ש בפרשתנו “זנון עליו מים חיים אל כלי”, באופן של התלבשות בכלים דיקא. וענינו בעבודה – הפצת התורה, שנקראת “מים חיים”, באופן שנושבת לכל בני”ג, כתנים ליום וישאלים, ר”ת כלי, כדרכו של אהרן, “ארהב שלום ורודף שלום אהב את הבטיות ומקרבן לתורה”, שע”ז זוכים לקיום היעוד “ר”י ביום ההוא יצא מים חיים מירושלים חצים וכו”.

ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקודש להגאולה האמיתית והשלמה, כולל גם שמהפכים ומשיגים השם דגלות להגאולה, ע”י המשכת הא”ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ”גולה” “גאולה”.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיפץ ומיד ממש ובפעל ממשי, ככל הפירוש “דממש”, כולל גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הברא שמתאחד עם יש האמיתי.

(משיחת ש”פ חומת, ז’ תמוז ה’תש”נ – בלתי חנוגה)

# הכנות מרתאמות לזמי הגאולה

.. בהאמור לעיל נתיסף הדגשה יתירה בשייכות לתוכן הזמן שבו קורין בתורה פרשת חוקת – בחודש תמוז, חודש הגאולה דליק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, ב”ב-ב”ג תמוז:

כל עניני גאולה קשורים ושייכים לגאולה האמיתית והשלמה – כיון דשם גאולה על”כ<sup>2</sup>, ועאכ”כ בגאולה של נשיא הדור, “שנשיא הדור הוא ככל הדור כי הנשיא הוא הכל”<sup>3</sup>, ונשיא של דור זה, דור האחרון של הגאולה שהיא דור האשון של הגאולה, ובפרט ע”פ דברי נשיא הדור, בעל הגאולה, במכתבו הידוע לחגיגת י”ב תמוז הראשונה<sup>4</sup>: “לא אתי בלבד אלא הקב”ה ב”ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה”, גאולה דכל ודכלל ישראל – הרי בודאי שגאולה זו קשורה ושייכת ביותר לגאולה האמיתית והשלמה ע”י משיח צדקנו.

ובמפתוח – שמגאולת כ”ק מו”ח אדמו”ר ב”ב-ב”ג תמוז<sup>5</sup> באים תיפץ ומיד לגאולה האמיתית והשלמה ע”י משיח צדקנו, ובפרט שלפני עשרות שנים הכריז כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו “לאלתר לגאולה” (כיון שישנו כבר “לאלתר לחטובה”<sup>6</sup>), והודיע שכבר סיימו כל עניני העבודה, ולאו נשאר אלא לצחצח הכפתורים<sup>7</sup>, ולעמוד מוכנים – “עמדו הכן כולכם”<sup>8</sup> – לקבל פני משיח צדקנו.

וענין זה מודגש גם בפרשת חוקת שקורין בכמה שנים בשבת שמיני מתבררין ימי הגאולה י”ב-י”ג תמוז<sup>9</sup> – שבה מדובר אודות המעמד ומצב דבני”ג בסוף שנת הארבעים, ש”כולם שלמים ועומדים להנסי לארץ”<sup>9</sup>, כולל גם הכנישו והכניסה לארץ עמוז ומואב שטוהרו בסיוון, מעין דוגמה והכנה לשלילות הכנישו והכניסה לארץ עשר אומות בגאולה האמיתית והשלמה.

ויש לומר, שיעבודו של בעל הגאולה ד”ב-ב”ג תמוז בהפצת התורה והמעיינות דפנימיות התורה חוצה, ובפרט לאחר י”ב-י”ג תמוז, שניתסף ביותר וביותר בהפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל, גם בחצי – ומחצי דכור התחתון, עד לתחתון שבחצי הכדור התחתון עצמו, היא, מעין ודוגמה והכנה לשלילות גלוי המוחין . . . בתורתו של משיח, שילמד פנימיות התורה לכל העם<sup>10</sup>, “סדר”<sup>11</sup> טענתו ומסירתו צפונות<sup>12</sup>.

- 1) ראה ש”ל חלק תוס”כ ר”פ וישב (רצו, א).
- 2) “חיים יום” ב’ חשון, ובליט.
- 3) פשי”א מנילה ז’ ב.
- 4) אר”ק שלו ח”ב ע’ פ, וש”ע – נדפס כמ”פ.
- 5) בשנת תרפ”ע, בהוצאת מיוחדת הז-ענת.
- 6) “ארות תשב יודשלים” (נדל, ב, ח).
- 7) ראה שחת שמחת תרפ”ט.
- 8) אר”ק שלו ח”ד ריש ע’ רעט.
- 9) ובקציעות שעה זו – **שבועה** בתמוז, שישנה כבר
- 10) ראה לקו”ת צו ז’ א ואר”ק, ובליט.
- 11) פשי”א שר”ש א, ב.
- 12) ראה ר”ה אל תצר את מואב במאמר אדמו”ר דברי ח”ה (ע’ טז וואר”ק) ששלמות הברור דל ראשונות קשור עם גלוי פנימיות התורה.
- 13) תבוא כ”ג.

יכולים להידמות לאבותינו כו”.

כלומר, כשמתעוררת שאלה או ספק כ’ האם יש לו הכוח הדרושים למילוי השליחות דהפצת התורה והיחודות – אומרים לו, שג’ תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספקות כו’, מכיון שגשג דורנו הכריז “יהי ה’ אלקינו עמו כאשר ה’ עם אבותינו”, ש”הגם שאין אנו יכולים להידמות לאבותינו”, מ”מ, ישנה הבטחה ברורה ש”יהי ה’ אלקינו עמו”, ולא עוד, אלא, “כאשר היה עם אבותינו”, ולכן בודאי שניתנו הכחות הדרושים למילוי השליחות בהצלחה ובשלימות, ואין הדב תלוי בצינו של כל אחד ואחת.

## דקשת ודרישת הגאולה בכל התוקף – “עד מתי?”

ועוד ענין בזה – בהמשך דברי בעל המאסר והגאולה בג’ תמוז, “לא מרצונו גלינו כו’ ולא בבחירתנו אנו נשוב כו’, אבינו מלכנו ית’ הגלנו כו’ והוא ית’ ינאלנו כו’”, שבה מרמז ענין נפלא:

כיון שהגאולה היא “לא בכוחותינו כו’” אלא עי” אבינו מלכנו ית’”, הרי, מוכן וגם פשוט, שגם כאשר חסר משחו במעשינו ועברתנו”, אין זו סיבה לעכב, ח”ו וח”ו, אפילו לרגע אחד בלבד, את פעולתו של הקב”ה, ש”נאלנו ויקבץ נדחינו כו’ ויולכנו קוממיות עי” משיח ויאל צדק לארצנו הקדושה במהרה בימינו אמן”.

ועצמנו לא אחרי שכבר “כ’לו כל הקיצי”, וכבר נסתעמה כל העבודה, גם “עצמו הכפותרים”, הרי בודאי שהגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד ממש.

ולכן ובמילא, כל האמור לעיל אודות תפקידו ושליחותו של כאו”א לעסוק בהפצת התורה והיחודות, אינו מחליש כלל וכלל ואפילו משהו, ח”ו, מהבטחה והדרישה של הגאולה בכל התוקף – “עד מתי?”

ויהי”ד שמחדיבור אודות הגאולה, ובפרט בימי הגאולה שמתחילים בג’ תמוז – נזכה ונכנס ממש בגאולה האמתית והשלימה עי” משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש, “לא עכבן כהרף עין”. ובהמשך לזה ובמילא, נחוג את ימי הגאולה י”ב-י”ג תמוז ביחד עם בעל הגאולה, נשמה ובנו, “הקיצי ורנו שוכני עפר”, והוא בראשם.

(מש”חות ש”פ קרח, ג’ תמוז ה’תשמ”ח - ח’ תמוז)



## מה פתאום האחרון?

ובקשר עם חג הגאולה עצמו – לעשות גם את כל ההכנות המתאימות לסדר התעוררות בקשר עם חג הגאולה בכל מקום ומקום בימי המתנאים לפי תנאי המקום – בימי ד”ב תמוז או י”ג תמוז, או בשני הימים, או גם – בימים שלאחרי זה, ובפרט בימי השבת.

והתעוררות שבה כו”כ משראל מתאספים יחדיו, ואיש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חוק – בקבלת החלטות טובות והספה בכל עניני יהדות, תורה ומצוה, ובפרט בהפצת התורה והיחודות, והפצת המעיינות חוצה.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש, עוד קודם חג הגאולה, ועצמנו לפי היגיון דשבעה עשר בתמוז – תבוא כבר הגאולה, באופן שלפני ההתחלה ד”בין המצרים” יהי” י”הפכו ימים אלו לשלון ולשמחה ולמועדים טובים”, בגאולה האמתית והשלימה עי” משיח צדקנו – תהי’ בפשטות ביאת המשיח והתפשטות המשיח, “מלך מביט דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כו’, וכיף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, ולחם מלחמת ה” ויעשה ויצליח ויבנה מקדש במקומו ויקבץ ברחי ישראל – כפס”ד הרמב”ם,

וכל זה ועשה באופן – ד(רמב”ם ר”ח) “ד’בית מופתי בארץ מצרים”, שעוד בהיותו במצרים וגבולים דגלות, מתגלים “ד’בית מופתי”, ונעשה “ד’בית מופתי”, באופן שכאשר שואלים יהודי: מה ה’ המופת האחרון שראה? הוא משיב: מה פתאום האחרון? ישנם ויהי עוד “ד’בית מופתי”, “ד’רבות” בלשון התורה פירושו יותר ויותר, עד בלי הגבלה.

עד תיכף הגאולה האמתית והשלימה, כמ”ש “כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות” נפלאות גם בעוד לנפלאות במצרים – הן באיכות הנפלאות והן בכמות הנפלאות.

והקיצי ורנו שוכני עפר, ובעל הגאולה בתוכם ובראשם, ביחד עם כל ב”י – נשמות בריאות בגופים בראים – ובנעידנו ובקנינו ובבנינו ובבנותינו, עפים עם ענני שמאי לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, לחר הקודש, ולבית המקדש השלישי, מקדש אדני-ינו כוננו דיך.

(מש”חות ש”פ חוקת, יו”ד תמוז ה’תנ”א - ח’ תמוז, תרגום מאידית)

## ג’ תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספיקות כו’

ובכל זה ניתוסף הציווי והחוראת, ביחד עם נתינת-כח, מוימי הגאולה, החל מהתחלת הגאולה בג’ תמוז – “לחסיףי אומץ בהרצבת תורה והחזקת היחודות”.

והדגשה יתירה בהנתינת-כח – בדברי בעל המאסר והגאולה בג’ תמוז . “ונשאים אנו תפלה להש”ת – יהי ה’ אלקינו עמו כאשר ה’ עם אבותינו על יעזבו ואל יישנו, שיש בה גם בקשה וגם הבטחה, אשר השלי”ת יהי עמו כאשר ה’ עם אבותינו, הגם שאין אנו